

במדינה

עסקים

אופנה

על כל הראש

מאז ומתמיד ידעו הישראלים שארצות הברית היא ארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות. עד כמה בלתי-מוגבלות, הוכיח לאחרונה דחקא כובע הטמבל הישראלי המסורתי.

בישראל משמש כובע הטמבל יותר מושג מאשר כובע. אומנם חובשים אותו עדיין פה ושם צופים, פועלי-בניין ותיירים, אך פרנסה גדולה במיוחד אין הוא מביא ליצי רני הכובעים בארץ.

"כובע טמפל". בארצות-הברית, לער מת זאת, הפך כובע הטמבל את היצרן

שייצר אותו לעשיר מופלג. יצרן זה הוא — כמובן — ישראלי דחקא, בשם דוד לנגר, היושב בהוליווד. לנגר, שראה את ההצלחה הפנומנאלית לה זכו בשנה שעבר רה החולצות והזקטים בסיגנון נהרו, החליט שהלהיט הבא של ארצות-הברית יהיה כובע הטמבל הישראלי.

החלטתו נתגלתה ככזוה. כובעי הטמבל של לנגר כבשו בסערה את הוליווד, הינם כיום שיא-האופנה. כל המייומי של הוליווד חד ושל קליפורניה מסחובכים ככובעי טמפל, כשצריך וכשלא צריך: במסיבות קוק טייל, על מסלולי-הגולף, סתם ברחובות, ביום ובלילה. צמד הקומיקאים המפורסם ביותר כיום בארצות-הברית, רואן ומרטין, היו הראשונים שחבשו אותם — ובעיקרם תיהם נהרו כל הכוכבים, הדוגמניות, ושאר נותני הטון. תוך שלושה שבועות, מכר לנגר 50 אלף כובעים — יותר מאשר היה מצליח למכור בישראל בשנתיים.

כאיש עסקים מוכשר, ערך לנגר תחשיב בים לפני שהחל בייצור, גילה שכדאי לו יותר לייצר את כובעיו בקליפורניה, מאשר להביאם מישראל. עובדה זו, יש להניח, לא תפריע לאמריקאים, הנהנים להוסיף ככובע טמפל מישראל.

ספורט

26 אלף —

עבור שלום-בית

לאחר 16 שנות פעילות למען פיתוח ענף הכדורגל בבאר-שבע, התפטר לפתע, ביוני השנה, יו"ר הנהלת אגודת ה"כדורגל של הפועל באר-שבע, מנחם פול-מטר, מתפקידו בו שימש בארבע השנים האחרונות.

מה גרם להתפטרות המפתיעה?

הכל החל בדו"ח חריף שפירסמה ועדת הביקורת המרכזית של הפועל, הפועל באר-שבע. בעיקבות דו"ח זה הוקמה ועדה ציבורית. היו אלו מסקנותיה של ועדה זו שהניעו את פרלמנטר להתפטר: שכן פרלמנטר תבע העברת הדו"ח למשרה, מאחר שהדו"ח הטיל ספק ביושרם של כמה מחברי הנהלת הפועל המקומי.

התרומות הלכו וזשבונוות פרי-טיים. בדו"ח סופר על תרומות שנתקבלו (המשך בעמוד 32)

★ עיתון מיצרי מפרסם

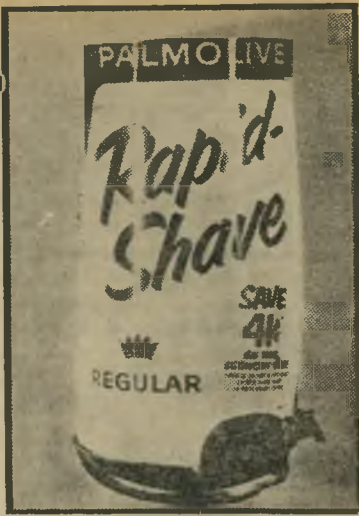
★ סנסאציה - וידוי של

★ ה"מהנדס" הערבי

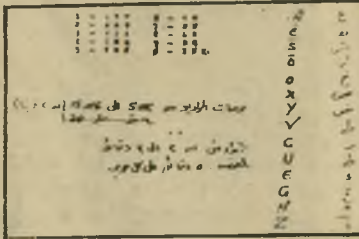
★ בהג'את חמדאן:

יודי זה הופיע בשבוע שעבר בשבועון המצרי אל-מוסוואר, בכתבה שהחזיקה מספר עמודים מלווים בתמונות רבות. שילטונות מצרים הבליטו את הגילוי ורוממו את המרגל ב"אפשרם לו לתת ראיונות לעיתונאים ולהופיע בטלוויזיה — במטרה ברורה לשבור את ה"אגדה הנפוצה אודות הריגול הישראלי המהולל היודע הקל.

כבר מתחילה היו כל חיי רצופים כשלונות. אולי טוב שהם הגיעו עתה לקיצם. הכל התחיל כאשר נכשלת בבחינות הבגרות. למרות זאת, המשכתי לחלום על תואר אוניברסיטאי. מאחר שראיתי שבמצר

أنوية معجون استازويداخها افلامجاسوسية
اسئل - تعليمات استازويداخها افلامجاسوسية لها .

ביכולתם להשתתף במיכרזים של תוכנית ה"חומש.

★ קצין ישראלי בדרגת אלוף

מסרתי לו את המיסמכים. למחרת הוא התזיר לי אותם — בתוספת עשרת אלפים פרנקים חדשים.

וכך נפגתי לתוך הרשת. כאשר הגעתי לגרמניה, קישרו אותי עם קצין-מודיעין ישראלי בשם דויד. אחריכך נאמר לי שהוא אלוף. דויד הסביר לי שהוא מעוניין בכל הפרטים האפשריים על מוצבי הכוחות המצריים, מאיזה חומרים בנויים המיקלטים, וכן שורה שלמה של שאלות נוספות בעניינים אסטרטגיים וכלכליים. תמורת מידע זה הביטיח לי רווחים יפים. ברור שידעתי שמבקר שים ממני לרגל, אך הכסף סיחר אותי.

אנשי הקשר שלי סיפקו לי ציוד צופן וציילום. צורפתי לשני גרמנים בשם אלברט וייזר ורולף דרייאר, ויחד נסענו לקאהיר כמנהלי חברת בנייה גדולה. שוב חזרתי למולדתי — הפעם כאיש גדול. התגוררתי בהילטון, ונהניתי לראות כיצד מתחנפים אלי כל אלה, שבעבר לא הייתי מצליח אפילו להתקבל אצלם לראיון.

★ כיס סודי בחליפה

ני הגרמנים שאיתי הבינו באמת בעסקי הבנייה, והם היו אלו שהגישו

הצובן בקופסת מישתת-גילוח תמיד מה זו הוותר הצופן שסיפק קו לחמדאן. הוא לא הספיק להשתמש בו.

„ריגלתי למען ישראל!“

שלושה מתוך ארבעת המרגלים שנהגו להספק את המרגלים. מני אלברס וייזר. לא מופיע בתמונה עורך-הדיון ג'ומעה חליפה, שנעצר גם הוא. המרגל החמישי, רולף דרייאר, לא נעצר, משום שהיה אותה שעה בגרמניה — כאשר המצרים עצרו את המרגלים. כאמיל מנצור, והגרי-מרגל.

שני הערבים והגרמני

ליס שנתפסו. מימין לשמאל: בהג'את חמדאן,

לממשלת מצרים את הצעותינו השונות. ב-23 למאי 1968 שילמנו לנציגי הממשלה את דמי הערכות עבור הצעותינו. מה שלא ידענו אז, זה שניציגי הממשלה הללו היו קציני המודיעין הנגדי, אשר עלו כבר על עקי-בתינו.

לאחר שהשלשנו את דמי הערכות, הרגשתי שהעסק בדינו. ביקשתי מכאמיל מנצור, קרובי שעבד במפעל חמש השנים, שיספק לי את כל הפרטים שביקש ממני קצין המודיעין הישראלי. מנצור צירף לעסק גם את עורך-הדיון ג'ומעה חליפה, שגם לו קסם הי"כסף הרב שהוכסח לנו.

מנצור פעל בנריות, וכעבור כמה ימים כבר היה בידי חלק נכבד מן החומר. קבענו פגישה, והוא מסר לידי את כל המיסמכים שהשיג. מיהרתי להטמין אותם בכיס סודי בחליפתי — אלא שהיתה זו ברכה לבטי לה. כל הפגישה צולמה בחשאי על-ידי קציני המודיעין המצריים. כאשר יצאנו מבית-הקפה — נעצרנו, מנצור ואני. כפי שגודע לי אחרי כן, נעצרו באותה שעה בדיוק גם חליפה וק וייזר. ברגע שנעצרתי, חשבתי לעצמי רק דבר אחד: „יבורך אלה שהסניס הזה כבר

בתוכי ידעתי שזה בלוף הכל, וזה אכל אותי. הצטרפתי למפעל חמש השנים. קרוב שלי בשם כאמיל מנצור עבד שם, ולכן התקבלתי בקלות. אך החיים הפשוטים במצריים לא קסמו לאינגריד. האמת היא שאני הייתי אשם בכך.

בגרמניה נהגתי לספר לה צינזבאטים על משפחתי העשירה, וכאן היא נאלצה פתאום לחיות על משכורתו של עובד מזינה פשוט. בהשפעתה, החלטתי או לחזור לגרמניה.

יצאנו באונייה לפאריז, והתאכסנו שם במלון סוג ב'. התיידדתי שם עם פקיד המודיעין, שהיה יהודי מצרי שגורש ממצרים לאחר מלחמת ששת-הימים. לאחר ששמעתי מני על מצוקתי הכספית, סיפר לי שאולי יוכל לעזור לי. ואכן, כעבור ימים ספורים הכיר לי אדם בשם בייג'ו סימון, שהוצג בפני כאיש עסקים. סימון זה הצליח להסב את שיתנו לענייני תוכנית החומש, וב"סופו של דבר ביקש לראות את המיסמכים שברשותי, בתאונה שברצונו להביאם לעיון בפני הנהלת החברה שלו, כדי לבדוק אם

רים לא אוכה לכך. לכן החלטתי לצאת לגרמניה.

קיבצתי את כל בני משפחתי, סיפרתי להם שאני עומד בפני עתיד גדול, ומאחר שגם הם ייהנו מזה, בסופו של דבר, מחובתם לעזור לי במימון הנסיעה. הם השתכנעו ונתנו לי את הכסף הנרוש.

יצאתי את מצרים מבלי להצטער. על מה היה לי להצטער? הכל היה שם בשבילי כיש"לון אחד גדול. אפילו אשה לא מצאתי לי.

★ צינזבאטים לאשה

במים ספורים אחרי שהגעתי לגרמניה, מצאתי לי כבר ידידה בשם אינגריד, שי הפכה אחריכך לאשתי. גיליתי במהרה היכן אפשר לקנות דיפלומה של מהנדס תמורת כסף. לא היה לי מספיק כסף, ואינגריד השי לימה את החסר. בתמורה לנדיבות ליבה, נשאתי אותה לאשה. חזרתי למצרים כמו מלך, עם אשה בלונ